

Святий Микола

Віра Вовк

Іде святий Микола полями й лугами, а за ним поспішають ангелики, що несуть дарунки для добрих та чемних дітей.

Ходить Чудотворець по всіх усядах, минає хати, загороди, села й міста, роздає дарунки, благословить і потішає бідолах і нужденних.

Так зайшов у село, в якому під самим лісом стояла хата. Двері відчинені, на порозі сидить хлопчина босий, розхристаний, у подертій одежині і вдивляється в небо, в ту молочну дорогу, що з небесних палат веде на землю.

Це малий Тарасик. Матері він не запам'ятав, торік умер батько, і він лишився круглим сиротою. Тепер служить у старої Василихи й пасе влітку овець та гусей. Він не показував великою розуму — робив, що йому казали робити, але ця робота була йому не в радість. Одно лиш його захоплювало. Побачить, бувало, що якась мати пестить і цілує свою дитину, малий Тарасик біжить мерщій туди, витріщує очі, розкриває рота і так вдивляється в матір, наче б йому очі хотіли вискочити. Приходить святий Микола під хату, а Тарасик навіть шапки не здимає, лише витріщив очі та й дивиться.

— Що ж то, Тарасику, ти мене не пізнаєш? — питає святий Микола.

— Чому ні, тільки я вас визирав із неба, а ви тим часом прийшли з села.

Всміхнувся святий Микола і знов питає:

— Скажи мені, Тарасе, чим тебе маю обдарувати?

Може, шапкою, одягом, чобітьми?

— Ні...

— Може, тобі дати такої їжі, щоб ти не був ніколи голодний?

— Ні...

— А може, ти хочеш грошей багато?

— Також ні.

— Скажи ж, Тарасику, щиро, що ти хотів би мати? Адже знай, що я і для тебе приніс дарунків, бо ти нічим не прогнівив Господа Всевишнього.

На ті слова Тарасик упав на коліна і прошепотів несміло:

— Я хотів би, святий Отче Миколаю, щоб мене хтось хоч раз у житті попестив і приголубив, як мати свою дитину.

Засмутився святий Миколай і не сказав ні словечка. Любов матері — це, власне, єдина річ, якою він не міг нікого обдарувати.